

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr.,
1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr.,
1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 fr., 1/2 an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se înapoiază.

Sibiu, 8 August st. v.

Istoria modernă a Românilor se începe cu tractatul dela Carloveș, prin care o parte însemnată din poporul român a trecut definitiv sub stăpânirea Habsburgilor.

Până atunci această parte a poporului, Românii de dincoace de Carpați, deși urzitori ai întregului neam românesc, nu avuseră o istorie în înțelesul propriu al cuvântului. Sânt, ce-i drept, dovedi, că odinioară ei aveau în mai multe părți ale pământului, locuit astăzi de dinșii, pozițiuni bine distinse. Risipiți însă și lipsiți de ori-și-ce legătură între dinșii, ei n'au putut să se susțină față cu regii ungari în aceste pozițiuni. Parte însemnată dintr'înșii se retrage dar' preste Carpați, întemeiază acolo țerile românesce, și de aici înainte istoria Românilor se petrece acolo, la gurile Dunării, căci Românii rămași dincoace de Carpați sânt atât de slabi, încât abia odată fac încercarea de a scutura jugul ce li se impuse de poporul maghiar și nu mai au nici o înfrîurire asupra desvoltării poporului român.

Românii trecuți preste Carpați, organizându-se, intră în relațiuni cu popoarele din Orient și foarte în curând primesc cultura bisantină, ba intră mai târziu în relațiuni și cu Italienii, atunci cel mai civilizat popor din Apusul Europei. Astfel se creează prima epocă de civilizațiune în viața poporului român, epocă, ale căreia urme s'au păstrat până în zilele noastre prin mănăstirile din România. Nu ajunseseră încă Românii să asimileze cultura primită dela Slavi, dela Greci și dela Italieni, nu era încă națională cultura lor; mărturie strălucită e însă catedrala dela Curtea-de-Argeș, că puternic a fost odinioară la frații noștri de preste Carpați avântul cultural.

Abia pornit însă acest avânt, se ivesc în Europa Turcii, și timp de trei sute de ani, începând cu bătălia dela Nicopoli, în care cavalerii Apusului sânt învinși, până la bătălia dela Zenta, în care Prințul Eugen de Savoia frânge puterea semilunei,

timp de atâtea vieți de om istoria Românilor e un lung șir de lupte pentru existență.

Mult s'au luptat Moldovenii și Muntenii, mult sânge au vărsat, multe vieți au jertfit; — cu toate acestea mai ales prin înțelepciunea lor s'au susținut.

În luptă, mereu în luptă contra Turcilor, razimul lor firese ar fi fost cele două state creștine, amenințate și ele de Turci, Polonia și Ungaria. Încă în lupta dela Nicopoli Mircea-Vodă cel cu mintea deșteaptă a înțeles însă, că razimul, pe care poate să-l găsească aici, nu e sigur, ear' Stefan-cel-Mare, după-ce s'a luptat timp de patruzeci de ani contra Turcilor, lasă cu limbă de moarte, ca Moldovenii să intre la învoială cu Sultanul.

Și urma a dovedit, că aveau dreptate înțelepții Domni români. Foarte în curând după moartea lui Stefan-Vodă cel din urmă Rege al Ungariei, Ludovic II, cade la Mohács, Ungaria ajunge sub stăpânirea Turcilor și în Buda se stabilește drept stăpân un Pașă, în vreme-ce Moldova și Muntenia își păstrează Domnii pământeni și așezămintele pământene, rămân țeri creștine, în care Turcii nu se pot stabili.

Și-au păstrat țerile române individualitatea creștină și românească, dar' au perdut încetul cu încetul cultura lor, fiindcă Turcii au știut să facă jaf și să nimicească germenii de cultură bisantină, dar' n'au fost destoinici să aducă cultura arabă, ai căreia purtători ar fi trebuit să fie.

Chiar însă în ziua risipirii regatului ungar se ivesc înfrîurirea germană în Orient. A trebuit să treacă mult timp, pentru-ca înfrîurirea aceasta să străbată până la Români, dar' ea a străbătut încă în secolul XVI.

Cađând regele Ludovic II în lupta dela Mohács, partea mai rezonabilă a staturilor ungare proclamă Rege pe Ferdinand de Habsburg, fratele puternicului Împărat Carol V, sperând, că astfel vor angagia puterile Germanilor în lupta pentru eliberarea Ungariei de sub jugul turcesc. Alt partid însă proclamă contra-rege pe

Ioan Zápolya și se unesc cu Turcii contra regelui legitim, și veacuri îndelungate lupta pornită astfel contra Habsburgilor nu s'a curmat, mereu s'a găsit între Maghiari un partid, care se unia și cu Turcii, și cu ori-ce alți dușmani ai Habsburgilor.

Ceea-ce nici Ferdinand, ajuns în urmă și Împărat al Germaniei, nici cei mai apropiați urmași ai lui n'au putut împlini, făgăduința de a elibera cu puteri germane Ungaria, a împlinit preste vre-o sută și cinci-zeci de ani Prințul Eugen de Savoia, care i-a alungat pe Turci din țerile coroanei ungare.

Chiar însă mai înainte de a fi fost eliberați de jugul turcesc, Românii au simțit înfrîurirea binefăcătoare a Apusului, pe care Germanii o duceau spre Orient.

Fierberea socială, pe care o produse reformățiunea în Europa apuseană, străbate în cele din urmă până la Românii din Ardeal, care sub presiunea Luteranilor înspre finele secolului XVI încep a-și tipări cărțile bisericesci în limba românească, întemeiază prin aceasta literatura română și dau astfel prima impulsie hotărîtoare în desvoltarea poporului român, prima dată se ivesc în istoria noastră ca purtători ai spiritului apusean.

Această epocă de înfrîurire însă, deși hotărîtoare pentru întreaga desvoltare a neamului nostru, e foarte scurtă în durata ei: abia preste o sută de ani, după-ce ajung sub stăpânirea definitivă a Habsburgilor, Românii din Ardeal pot continua lucrarea începută, abia de atunci încoace ei sânt mijlocitorii culturii apusene pentru poporul român.

Dacă ne dăm bine seamă, ajungem la convingerea, că Românii pe timpul lui Mateiu-Vodă Basarab și al lui Vasile-Vodă-Lupul nu mai sânt tot cei-ce fuseseră pe timpul lui Stefan-Vodă-cel-Mare. Tot acela e neamul de oameni, cu desevîrșire altul e însă spiritul ce îl pătrunde, când îi alungă pe Greci din țeară și se folosese de propria sa limbă în biserică și la dirigătorii.

Și ear' alții, cu desevîrșire alții sânt Românii din secolul XIX, poporul cu conștiință neo-latină, care se lapedă de tradițiunile lui orientale și primește în timp de câteva decenii cultura apuseană, mai potrivită cu firea lui, și se nasce din nou la o nouă viață prin această cultură.

Această renaștere pornesc de aici din Ardeal, și se începe în ziua, când Turcii se retrag din Ungaria și Ardealul trece sub stăpânirea Habsburgilor.

Și ca pentru noi, pentru toate popoarele din Orientul Europei la finele secolului XVIII începe o viață nouă și mai binecuvântată.

Nu putem dar' decât să laudăm zelul, cu care concetățenii noștri maghiari se pregătesc pentru sərbarea centenarului al doilea al alungării Turcilor din castelul dela Buda. Ca actualitate, acest zel dovedește, că încetul cu încetul Maghiarii se pëtrund de convingerea, că trebuie să se abată dela nenorocitele lor tradițiuni și cel puțin acum, după două sute de ani, recunosc meritele, pe care i-le-au câștigat Habsburgii și Germanii în genere pentru civilizațiunea popoarelor din Orient și nu mai preamăresc pe Rákoczy și pe partizanii lui, care se aflau în tabăra turcescă, precând alții se luptau pentru eliberarea Ungariei de sub jugul turcesc.

Revistă politică.

Sibiu, 8 August st. v.

Țiarul „Politik“ din Praga, vorbind de idea panslavă, se tânguiesce, că presa rusă nu spriginesce moralmente silințele Cehilor.

Țiarul menționat ȳice, că Rușii de aceea nu spriginesc pe Cehi, fiindcă teoria lor este de a vedea slăbite și subjugate cât mai mult popoarele slave, ca cu atât mai mult să rivnească și să arunce priviri rugătoare spre Petersburg și Moscova.

„Politik“ tăgăduiesce, că emanciparea popoarelor slave ar sta în calea ideii panslaviste. Slavii nu formează ca Germanii o națiune, ci un trunchiu. În privința limbii, culturii și a desvoltării istorice popoarele slave se găsesc cu mult mai departe unele

Foița „Tribunei“.

Măr și Păr.

Poveste.

De Nicolau Trimbișoniu.

(Urmare.)

— Păr rămânând acasă, în toată ziua privia năframa căpătată dela frate-seu Măr. Odată privindu-o, vedu trei picuri de sânge pe ea; atunci ȳise:

— Oh! săracul frate-meu Măr, e mort; mă duc să-l caut.

Și-și luă rămas bun dela mamă-sa, dela împăratul și împărăteasa, cari decând pustii Măr, îl țineau ca pe fiul lor.

Își chemă câinii și plecă.

Merse multă lume și împărăție, până-ce ajunse la locul unde erau pëcurarii.

— Bine că ai venit — ȳiceau pëcurarii până nici nu se apropiă bine de ei — de mult te-am așteptat, had' de îți ia ce 'ți am făgăduit, pentru-că ne-ai scăpat de necaz.

— De ce necaz? — întrebă Păr.

— De smeul, care l'ai omorît.

— Oh! fraților — răspuse Păr — nu eu l'am omorît, ci fratele meu, care a trecut pe aici și acum a murit, mă duc să-l caut undeva.

— Ce mare pagubă că a murit, căci a fost om bun, — ȳiceau pëcurarii.

— Mă duc să ved, potu-l găsi.

— Dumneȳu să te îndrepte în calea în care ai plecat, ear' când veți veni înapoi, să veniți și pe la noi.

Se duse mai încolo, multă lume, până ajunse în satul, unde a omorît frate-seu Măr taurul.

Acolo fiind ostenit și inserat, se băgă la bētrâna, pe care o cunoașcem, și ceru cortel preste noapte.

— Cum să nu-ți dau — ȳise bētrâna, că doar' d-ta ne-ai slobođit câmpul, omorînd taurul, și ne-ai făcut săteni ca alți săteni, încât acum nu cred să fie ca satul nostru de fericit.

— N'am fost eu, — ȳise Păr — a fost frate-meu, care a murit și mă duc să-l caut.

— Unde a murit?

— Nici eu nu știu, tocmai pentru aceea mă duc să-l caut.

— Pagubă de el, căci era om bun și harnic. Dumneȳu să-ți ajute să-l poți găsi.

Stete noaptea aceea la bētrâna, ear' dimineața își luă rămas bun și plecă mai departe.

Merse ear' multă lume și împărăție, până a ajuns în orașul cu fântâna. Acolo se băgă la bētrâna, la care a fost și frate-seu Măr, și se rugă să-i dee cortel preste noapte.

— Eu îți dau bucuros, dar' fost-ai la împăratul?

— La ce împărat?

— La împăratul nostru, căruia i-ai mântuit fata de moarte, și ai slobođit fântâna, omorînd bălaurul.

— Care bălaur?

— Poate i-ai uitat de bălaurul, care l'ai omorît și de fata împăratului, pe care o ai mântuit de moarte și care acum te așteaptă cu dor să vii odată dela „ȳina de peatră“; sau nu ești d-ta acela, și atunci greșesc eu.

— N'am fost eu acela, ci frate-meu, care a murit; acum mă duc să-l caut.

— Unde a murit?

— Nici eu nu știu, tocmai pentru aceea îl caut.

— Oh! cum sameni cu el, fie iertat și odihnit, căci bun și harnic om era, pe fata împăratului a voit să o iee. Dar' nu mergi până acolo?

— Nu merg, numai fii bună spune-mi, cum s'a întâmplat, de a omorît bălaurul, și cum s'a cunoscut cu fata împăratului?

Îi spuse bētrâna toate cum s'au întâmplat, și i-a spus și „ȳina de peatră“, la care s'a dus.

— Ce fel de ȳina de peatră e aceea? — întrebă Păr.

— Eu nu știu, dacă vei ved, vei ști, numai grijesce să nu pați ca fratele dumitale.

Noaptea dormi acolo, ear' dimineața plecă. Bētrâna îl petrecu până la porțiȳa cu cuvintele: Dumneȳu să-ți ajute în calea în care ai pornit.

Merse prin oraș, dar' cu fața astupată, ca să nu-l mai cunoască nime.

La marginea orașului vedu o casă, care era să se huruie. Se gândi:

— Precum ved, aici șede cineva și i-se hurnie casa, ear' de reparat nu i-o poate. Tot atât cu câteva minute, mă duc să o proptesc cu un lemn.

Se duse la casă și puse un lemn, ridicând cornul picat.

Când era să plece, eși din casă o muiere bētrână, era Sfânta Duminecă, care îl strigă înapoi ȳicând:

— Vină încoace, omule străin.

Se duse, îl băgă în casă, îl puse pe scaun și îl întrebă:

— Unde mergi?

— Am avut un frate — răspuse — cu numele Măr, pe mine mă chiamă Păr, frate-meu s'a dus în lume, și precum am auzit, s'a dus la ȳina de peatră după apă, ca să spele pe împăratul și împărăteasa pentru a se însănoțea. Acolo de bună seamă a perit, căci pe năframa ce mi-a lăsat-o, s'au ivit trei picuri de sânge. Mă duc să-l caut.

— Oh! dragul meu acolo și tu periai, dacă nu te-ai fi abătut pe la mine. Ești bun la inimă, pentru-că mi-ai proptit casa de nou, și fratele tēu a fost om bun, dar' adăncit în gânduri, nu s'a uitat în lături, și așa, ca toți cari au trecut pe aici și nu au dat de mine, nu s'a mai întors. Ti-am spus că ești bun, și toți oamenii buni trebuie să aibă ceva rēsplată, un viitor frumos te așteaptă. Ascultă dar' ce-ți spun eu. A fost odată un im-

de altele, decât cum sînt Francezii și Italianii. Deci dacă e vorba despre o viitoare comunitate slavă, aceasta nu poate fi decât ca popoarele slave, basându-se pe înrudirea lor de sânge, să formeze între ele un fel de federațiune internațională astfel, ca o naționalitate să nu se contopească în cealaltă. Condițiunea naturală a acestei alianțe este, ca fiecare popor slav să se desvoalte bine și liber, căci pe cât timp unul se teme, că va fi înghițit de celelalte, nu poate fi vorba despre confederațiune slavonă.

Prin urmare o parte din presa rusă se luptă determinat în contra intereselor Slavilor. Această presă a combătut mai întâiu pe Sârbi și apoi pe Bulgari și prin atacurile sale rostite în articoli centralizatori rusesci împinge naționalitățile slavone de a-și căuta în altă parte un ajutor. Sârbi și Bulgarii tot atât de puțin vor să fie Ruși ca și Italianii liberați de frații lor Francezi n'au voit să se contopească în acestia.

Jurnalele rusesci nu încețază a se ocupa de Austro-Ungaria. Ele îi atribuesc față cu Orientul proiectele cele mai fantastice, și când nu o atacă direct, lasă cel puțin a se înțelege oare-care îndoaială asupra acestor intențiuni. Natural prezenta Archiducelui Carol Ludovic la Peterhoff le-a dat o temă, pe care au început să o exploateze. După ele fratele împăratului ar avea misiunea să pregătească pe Rusia cu idea de a vedea pe Austria anexându-și Bosnia și Herțegovina. Eată ce scrie în această privință „Novoie Wremia“:

„Se pare, că aliații și prietenii nostri se pregătesc a exploata suprimarea portului franc al Batumului. Oamenii de stat austriaci cred că acest act, îndeplinit decurînd de Rusia, a mărit șansele unei exploatați favorabile a cestiunii bosniace în sensul unei anexări definitive. Până la ce punct aceste speranțe sînt fondate, le vom vedea în curînd, pentru-că se anunță, că anexarea Bosniei și Herțegovinei va avea loc în cursul lunii Septemvrie (?). Sîntem foarte curioși a vedea pe Austria realizînd aceste dorințe fără a viola într'un chip vîdit tratatul de Berlin. Dacă puterile consimt a lăsa să se violeze acest tratat tocmai acuma, menținîndu-l în celelalte puncte ale sale, ar fi o inconsecuență din partea lor. Din punctul de vedere al intereselor Rusiei, noi dorim numai, ca soluțiunea cestiunii bosniace să fie amănată pentru cîtva timp. Se pot produce mari schimbări în Peninsula-Balcanică și în urma acestor schimbări așa dîsa delimitare a sferelor de interes ar rămîne literă moartă.“

„Sovremennya Istretija“ e și mai clar în această privință. Rămîne însă a se ști de unde 'și-a luat aceste informații.

„După toate aparențele, Austro-Ungaria ar voi să profite din așa pretinsa violare a tratatului de Berlin, care a fost comisă prin suprimarea portului franc, Batum. Ea va cere adheșiunea puterilor și anexarea definitivă a Bosniei și Herțegovinei. În schimb ea ar fi fagăduit ca recompensă, de a nu se opune la o intervenire a Rusiei în Bulgaria. Cum însă o politică mai activă în Bulgaria poate să ne aducă puțin profit, și dacă cazul s'ar întîmpla, Austro-Ungaria ar fi în stare să se opună la aceasta.“

Cancelaria rusească caută să potolească reaua impresie făcută de neparticiparea d-lui Giers la

întrevederea cancelarilor austriac și german, neparticipare interpretată în sensul rușii întreitei alianțe. După-ce oficiosele rusesci au tăcut atîta vreme, acum lumea primesce un comunicat prin diarul „Nord“ din Bruxella.

Acest diar spune, că nu trebuie să se considere ca un simptom îngrijitor absența d-lui Giers la întrevederea dela Gastein. Cancelarul imperului rusesc nu avea nici un motiv să figureze printre străluciiții diplomați, cari gravitează împregiurul principelui de Bismarck.

Di de Giers va vedea pe di de Bismarck, dacă în călătoria sa va avea ocaziunea să-l întâlnească.

Relațiunile Rusiei cu imperiile din centrul Europei sînt tot așa de bune ca și în anul trecut. Tripla înțelegere subsistă.

Dacă oficiosul rus din Bruxella a voit să liniștească lumea în privința întreitei alianțe, apoi nu începe îndoaială, că ar fi găsit altă formă, căci aceea pe care o întrebunțează spune tocmai, că întreita alianță nu mai există.

Chiar dacă am admite, că di de Giers nu avea de ce să figureze printre străluciiții diplomați, celelalte propozițiuni ale comunicatului ne conving.

În adevăr, frasa că di de Giers va vedea pe principele Bismarck, dacă va avea ocaziune să se întâlnească cu el, arată îndestul de bine supărarea cancelariei rusesci și confirmă toate prevederile noastre.

În afară de comunicatul din „Nord“, sînt alte comunicate, cari dovedesc, că tripla alianță nu mai există.

Așa avem comunicatul din „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“, organ al d-lui de Bismarck; acest diar nu vorbește decât de continuarea și întărirea bunelor relațiuni dintre Germania și Austro-Ungaria. Dacă Rusia ar mai figura și astăzi în concertul puterilor centrale, „Nordd. Allg. Ztg.“ n'ar fi uitat să vorbească și de dînsa, precînd acum abia spune, că întrevederea dela Gastein n'are nici o tendență demonstrativă.

Principele Muntenegrului a autorizat pe reprezentantul seu la Constantinopol pe cale telegrafică să exprime Sultanului mulțumita sa, pentru-că a ordonat trimiterea unor trupe cu scopul de a restaura ordinea la granița turco-muntenegreană.

Din Paris 'i-se anunță lui „Times“ din Londra, că presidentul republicii Grévy are serios de cuget să se retragă.

În Petersburg există o comisiune, care sub presidiul adlatului ministrului de interne se ocupă cu statorirea dreptului străinilor de a cumpăa imobilității. Această comisiune, după-cum 'i-se telegrafează din Peterburg în ședințele sale proxime are de cuget să împedece sporirea elementului german în provinciile imperului rusesc.

mai mișce de acolo, ci tot peatră să fie. Acum cei trei feciori ai ei sînt omorîți, mai este bîtrîna în viață, care a omorît pe fratele teu. De vei avea grijă, o vei omorî, și atunci folosind ce-ți va spune bîtrîna de smeoaică, vei învia pe fratele teu, o vei învia și pe fata cea de împărat, o vei lua de soție și vei fi împărat preste împărăția aceea. Norocul fetei, că smeul în chip de bălaur a perit de sabia fratelui teu, că luînd pe fata împăratului de acolo, nici odată nu 'i-s'ar fi gătat neamul și rămășița. Eu am fost la împăratul, de le-am spus, că e bună apa dela „dîna de peatră“, cu toate că acea apă e ca și ceastaltă, gîndind, că fratele teu ca om bun și credincios ce l'am cunoscut, se va abate pe la mine, și după sfaturile mele va deslega de vrăjiturii pe acea nenorocită fată omorînd smeoaică, dar' am vîdut, că el aceea nu a făcut-o, dar' a și pățit-o cu negîndirea lui. Smeoaică 'i-a țipat pîr din capul ei, ca el să 'i țipe preste căni, el așa a și făcut, ear' ea cu vrăjiturile ei, cu pîrul ei a legat căni ca și cu nisce lanțuri, lui 'i-a luat puterea și așa 'l-a prăpădit. Te vei duce și te vei feri de aceasta. Ai grijă însă la lucrurile aceste, nu uita de Dumneșeu, căci atunci toate sînt trecute. Dumneșeu să-ți ajute. Eată eu îți dau nisce picături, aceste bîndu-le, nu se va lega de tine nici o vrăjitură. Acum te du, căci ați fiind dîna mea, eu trebuie să merg la biserică.

(Finea va urma.)

părat, care avea numai o fată. Împărăția lor era mare și puternică, se putea măsura cu toate împărățiile. Lor nu li-a fost destul, că li-a dat Dumneșeu o fată, ci ar fi dorit, ca să aibă un fecior, care să moștenească împărăția și avuția lor; pentru aceea totdeauna cărtia împotriva lui Dumneșeu. Apoi știut este, că Dumneșeu totdeauna pedepsește pe aceia, cari deși știu, sau trebuie să știe, că Dumneșeu toate le face bine, totuși cărtesc împotriva lucrării lui, nefind îndestuliiți cu ce face. Când a crescut fata mărișoară, ba încă și când se juca în colb, a avut destui pețitori, dar' împăratul nu a vrut s'o dea, dîcînd, că lui îi trebuie împărat în loc. Pe aici se ținea o smeoaică bîtrîna, care avea 3 feciori, pe cari 'i-a omorît fratele tîu Mîr, în chip de smeul, de taur și de bălaur; cea smeoaică ceru fata împăratului pe seama feciorului ei cel mai puternic, acela care a fost în chip de bălaur în fîntîna din orașul nostru, dar' firesce împăratul nu s'a învoit. Nu s'a rugat lui Dumneșeu, să-l scape din înecătură, n'a cerut dela nime vr'un sfat, ci numai de capul lui a lucrat. A pornit cu oaste în contra smeoaipei pentru cutezanța ce a avut-o când 'i-a cerut fata. Smeoaică cum a făcut, cum n'a făcut, ce-a vrăjit, ce n'a vrăjit, destul că a omorît pe împăratul, pe împărăteasa și pe toți osteniile lui, ear' fata o a făcut-o peatră, chiar când era la isvor. A fost foarte frumoasă fata aceea, și pentru aceea se chiamă „dîna de peatră“.

Poate ursita a hotărît, ca până va fi rămășiță din smeoaică aceea, dîna de peatră să nu se

Din Sofia 'i-se anunță lui „Pol. Corr.“, că sosirea delegaților otomani Madjid-pașa și Abro-efendi a produs mișcare mare în popor. Toate partidele protestează energic contra la ori-ce fel de alterare a uniunii, cum se află aceasta în forma ei actuală. Guvernul bulgar nici decum nu se poate uni cu pretenșiunile turcesci. Dacă s'ar introduce în Rumelia instituțiunile cele vechi, după-cum pretinde Poarta, o rescoală generală ar fi inevitabilă și nu s'ar pute suprima decât sau cu armata turcească, sau prin o ocupațiune străină. Guvernul deci se află înaintea alternativei: sau să primească pentru Rumelia sistemul cel vechiu, sau să aștepte ocupațiunea străină. Până acum nu se știe, la ce se va rezolva guvernul principelui Alexandru.

Germanii și Maghiarii.

Este cunoscut cetitorilor nostri, că magistratele din Berlin și München au refuzat invitarea de a participa la festivitățile ce decurg acum în Budapesta cu prilegiul aniversării de 200 ani a recuceririi cetății Buda dela Turci. Magistratul din München 'și-a motivat refuzul într'un limbajiu cât se poate de lămurit cu aceea, că Maghiarii tractează rău pe Nemții din Ungaria, ear' Berlinul mai diplomatic încîtva s'a mulțumit cu un pretext formal, din care însă se vede, că același motiv 'l-a condus ca și pe confratele seu bavarez. Presa compatrioților nostri maghiari s'a indignat, mare minune, de lipsa de curtoasie a „șovinistilor“ germani, s'a mîngăiat însă cu aceea, că poporul german și cu deosebire cercurile hotărîtoare nu sînt de acord cu afrontul făcut națiunii maghiare de agitatorii fanatici ai „Schul-Verein“-ului. Vine acum presa din Germania și le ia și această mîngăiere, constatînd, că chiar poporul german este acela, care aprobă refuzul celor două capitale germane. Reproducem câteva voci din foile germane la acest eveniment:

Astfel „National Zeitung“ accentuează, că corporațiunile din München și Berlin au luat hotărîrile în această privință independent una de alta și în München nu a fost cunoscută hotărîrea luată mai înainte la Berlin. „Berliner Zeitung“ nu au voit să demonstreze, însă în Germania din Ungaria există amărăciune. Coloniile germane din Ungaria nu sînt dușmani ai Maghiarilor, ci mijlocitori credincioși ai culturii europene. Dar' viața și cultura germană nu sînt oaspeți binevîduți în Ungaria. Ce să caute prin urmare burgezimea germană acolo? Ce rolă să joace cetățenii Germaniei la festivitățile, la care Nemții din țeară stau cu inima amărită și cu sufletul indignat la o parte. Bine ar fi, dacă Maghiarii, singurii domnitori în Ungaria, prelîngă înfrățirea statelor ar dorî și înfrățirea popoarelor! Cât de mult 'și-au înstrăinat simpatiiile Germanilor din imper dovedesc rezoluțiunile capitalelor germane... Nu sîntem competenți să ne mestecăm în afacerile interne ale Ungariei, aceasta o recunoaștem, dacă însă Maghiarii se adresează la burgezimea germană, apoi ese la iveală ceea ce aceasta are la inimă. În adevăr nu este vina noastră, că în loc de amicie și simpatii amicale, care singur ar corespunde intereselor ambelor popoare, s'a produs sentimentul deprimător al amărăciunii“.

„Vossische Zeitung“ dîce: Germanii au drept să fie iritați și supărați de nemulțumirea Maghiarilor. Considerînd sentimentele Germanilor, hotărîrile din Berlin și München sînt legitime sau cel puțin de înțeles. Din punctul de vedere politic însă refuzul este o greșeală. În special considerînd agitațiunea „Schulverein“-ului, care se bucură de acest refuz, trebuie să dîcem, că Nemții din Ungaria și Transilvania vor suferi din această cauză“.

„Germania“ scrie: Din când în când le poftim șovinistilor maghiari câte o astfel de reprobare și nu avem nimic în contra refuzului. Dacă însă acesta s'ar comunica reprezentanței din Budapesta în mod afabil, demnitătea numelui german ar căștiga.

„Rheinisch-Westphalische Zeitung“ scrie următoarele: „A-și spune părerea pe nemțesce și fără rezervă este obiceiul vechiu al Bavarezului. Că aceasta se întîmplă față cu Maghiarii, se potrivește foarte bine. După-cum se știe, Maghiarii asupra oricui naționalitate, care în Ungaria ține la firea ei, deși dinșii nu fac decât 40 procente din populațiunea țării. Ei cochetează neîntrerupt cu dl Déraulède și compatrioții lui, înjurînd și agitînd contra Germanilor și se gresăză chiar ca Francezii de un popor, ce merge în fruntea civilizației și stă cu mult mai sus ca

cel german. Sperăm, că reprezentanța Berlinului va refusa ca și cea din München în mod unanim invitarea dela Budapesta.“

Fățu cu aceste presa maghiară este foarte deprimată. „Budapester Tagblatt“ dîce, că șirul refuzurilor probabil nu este încă terminat și observă, că nimic nu caracterizează mai bine dispozițiunea din Germania ca împregiurarea, că foile germane 'și-a informat corespondenții din Budapesta să nu le trimită rapoarte detaliate despre expozițiunea istorică și festivitățile de acolo.

Din Bucovina.

Cetîm în „Revista Politică“:

Sînt mai mult de o sută de ani decînd trăim sub imperul Austriei, și în acest șir lung de ani a trecut poporul român prin multe și diferite faze unele priincioase, altele contrare desvoltării naționale.

Anul 1848 a deșteptat și la poporul român simțul de naționalitate. Românul a urmat exemplului celorlalte naționalități — *exempla trahunt* — și el a fost înlesnit în mersul seu prin vîrăbăția, energia și inteligența unor bărbați mari, cari se aflau în fruntea acelor mișcări. În cestiuni importante pentru națiune toți Românii erau uniți și toți lucrau mic și mare, boieri și țerani.

Vîrtegiul anului memorabil n'a durat mult. Spiritul aprins s'au liniștit, focul s'a stîns, răboiul era încheiat și toți s'au retras pe acasă ocupîndu-se de treburile lor.

Deveni earși o stagnare.

Idea de naționalitate și desvoltarea ei se trage din timpul trecut, ear' modul, timpul și locul desvoltării erau diferite — precum sînt ele astăzi diferite.

În decursul unui veac întreg a fost Bucovina un loc de descălecare pentru multe națiuni, cari erau primite de gazdele țerii cu pîne și sare, împărțind cu ele și casă și măsură. Acele națiuni au prins rădăcină în țeara noastră, și acea rădăcină se întăria tot mai tare și sloboția tot mai multe mlădițe. Noi primiam desvoltarea și progresul, pe care îl făceau frații nostri și ne bucuram și nu eram invidioși, căci invidia nu o posedă Românul.

Ne-am trezit deodată dintr'un somn greu, ne-am trezit în timpul din urmă și am vîdut, că frații nostri sînt mai desvoltăți naționalicesce, mai înaintați în cultură și mai superiori în economie decît noi. Nu ne-am supărat, nu le-am fost contrari și nu le-am pus nici mai pe departe pedeci, ci din contră ne-am apucat a lucra numai pentru noi, ca nu cumva să ne rămînem în urmă. Voiam să căștigăm ce am pierdut și doriam, ca națiunea română să fie egală celorlalte națiuni, dar' în aspirațiunile și lucrările noastre, purcese din iubire cătră progres, am întîmpinat greutăți și împedecări. Acele împedecări isvoriau atît din partea fraților nostri, cît și din partea Românilor.

În fruntea poporului român s'au ridicat conducători, cari voiau cu ori-și-ce preț să ridice poporul la o treaptă mai înaltă a culturii, cît ai bate în palme și preste o noapte de vară, neluînd în considerare cum ar fi mai bine, nici bîgînd de seamă ce-i este prielnic acestei grăbite înaintări. Mulți conducători cu mulțime de idei noi au început lucrările lor în multe chipuri.

Conducătorii 'și-au căștigat aderenți, s'au format partide naționale, egoismul s'a înrădăcinat și interesele personale au început să joace un rol mare. Noi ne eram singuri contrari și lucram în contra noastră, în interesul altora numai în interesul Românilor.

Din aceste cauze am aflat de multe ori rezistență în nisuițele noastre din partea unor Români și lucrul cel mare cultural nu se poate face, până-ce nu vom fi una, la bine și la rău, și această unire prinde în timpul din urmă să încolțească și va aduce roade bune.

Națiunile celalalte din țeară vîdînd, că interesul pentru poporul român se mărește, că idea de naționalitate începe să străbată în clasele poporului român, au început a nu mai fi acelea, cari au fost odată. Cât am tăcut și ne aflam în adormire am fost buni, îndată-ce am început însă să ne interesăm de noi, ne-au numit necapabili, reformatori, conturbători liniștei, ba chiar de multe-ori și trădători de patrie. Sîntem incapabili, dacă ne interesăm de școli și de cultura noastră, sîntem reformatori, dacă lucrăm pentru biserică română, sîntem conturbători de liniște, dacă le dîcem până aici și mai departe nu, și sîntem trădători de patrie, dacă cerem drepturile noastre garantate prin legi.

Interesele națiunilor din Bucovina sînt diferite și ele colidează unele cu altele, și un razim în puteri străine nu putem afla și scăparea de desnaționalizare o putem cere numai dela noi.

Scăparea e numai atuncia posibilă, dacă se vor uni toți Românii bucovineni și se vor consolida, formînd un lanț, pe care să nu-l

poată sfârma nici o putere și dacă vom lucra pentru poporul, biserica și școala noastră cu pricepere, după un princip și cu iubire și abnegațiune adevărată.

Prin întărirea și înaintarea noastră în cultură se va întări și va înainta și statul austriac și vom dovedi, că și noi suntem buni patrioți.

Convențiunea comercială a Austro-Ungariei cu România.

Eată cum judecă presa din Germania asupra acestei convențiuni. „Neue Badische Landes Zeitung“ scrie următoarele:

Guvernul român, sub conducerea ministrului-președinte I. C. Brătianu, și-a îndeplinit în modul cel mai strălucit programul său politic, astfel că ați statul român și-a asigurat o pozițiune onorabilă printre statele europene. Prin urmare, guvernul acordă toată atențiunea sa ceștiunilor economice ale țării, cari se ivesc la ordinele țării cu o putere irresistibilă și cari și în România se manifestă cu tărie pe terenul activității publice.

Cu privire la urmarea negocierilor referitoare la reînnoirea convențiunii comerciale cu Austro-Ungaria, de un timp încoace, observă o adâncă tăcere, și această tăcere trebuie redusă la împregiurarea, că Austria, în privința convențiunii, se găsește într-o situație foarte ciudată față cu Ungaria. Dacă legătura dintre Austria și Ungaria era întemeiată pe comunitatea intereselor, atunci, în ceea ce privește politica economică a aceluia stat, a luat o direcțiune cu totul deosebită. Austria este un stat industrial, ear' Ungaria un stat agricol.

Până în momentul de față și România este un stat curat agricol și cel mai însemnat teren al vieții agricole în România este agricultura. Resursele principale ale României, pentru avuția națională și propășirea țării, sînt cerealele, exportul vitelor, al materiilor prime, etc. Când la 1876, sub ministerul Lascar Catargi, se încheiasse convențiunea comercială cu Austro-Ungaria, susțineam următoarele:

„Greșeala principală a convențiunii comerciale este, că precând Austro-Ungariei îi era înlesnită importarea fabricatelor sale în România, în același timp guvernul d-lui Catargi a neglijat de a obține o garanție sigură în ceea ce privește exportul român de cereale, vite, etc., în Austro-Ungaria“.

Guvernul român n'a provocat cătuși de puțin ruperea negocierilor, cari se făceau în luna lui Maiu 1886, la București, în privința reînnoirii convențiunii comerciale dintre Austro-Ungaria și România. Ministrul de externe, dl Ferchide, după-cum reese din Cartea Verde, era condus de cea mai mare bună-voință față cu Austro-Ungaria, dar' în același timp d-sa ținea de a sa datorie, de a îngrijii cu scrupulositate, ca toate cesțiunile ce aveau să formeze cadrul acestei convențiuni, să fie discutate cu cea mai mare lămurire și acurateță, ceea ce la 1876 ministrul Lascar Catargi neglijașe cu totul.

Mai repetăm dar', că nu România este, care a provocat ruperea negocierilor, ci toată vina acestei ruperi o poartă Ungaria.

Industria austriacă a fost sacrificată intereselor agrare ungare, căci cea mai mare greutate, care s'a ivit în cursul negocierilor și cari le-a și dus la un sfârșit rău, era punctul cardinal propus cu tot dreptul de delegații români privitor la „asigurarea legală și liberă de vamă a exportului cerealelor și vitelor din România în Austro-Ungaria“.

În fața acestor împregiurări, pe cât timp Ungaria în acest punct nu va ceda României, nu poate fi vorba despre o reînnoire a convențiunii comerciale cu Austro-Ungaria.

După-cât se știe acum, Ungurii s'ar opune mai cu încăpăținare decât ori-când la introducerea liberă de vamă a cerealelor și vitelor din România în Austro-Ungaria.

Correspondență particulară

a „Tribunei“.

Rășinari, în August 1886.

Multe au fost și sînt plângerile și nemulțumirile din toate părțile pe terenul școlar până aji, — dar' din părțile aceste până acum au fost toate de suportat. Acum și pe terenul școlastic al comunei Rășinari s'a apropiat al 4-lea act, la care școala noastră capitală din loc a devenit așa că: învățătoreasa actuală, de vre-o câțiva ani s'a măritat după un preot din loc, dealcum bine cunoscut giurului, prin ce respectiva a devenit și preoteasă și învățătoare. Se înțelege, că în viața familiară ocug pentru o femeie și împregiurări prin care școala, respective instruirea elevilor,

perde. De altă parte luând în considerare publicul ce frecventează școala capitală din Rășinari, și anume școlărițe până la 13 ani și mai bine, împregiurările femeii în familie, mai ales când se repetese în tot anul, pe drept trebuie să le clasificăm și considerăm de o stare incompatibilă cu educațiunea neajmănită într'un institut de băiete cum este și al Rășinarilor.

Spre delăturarea acestei stări abnorme a institutului, cei mai binemeritați bărbați și fruntași ai comunei, cari au pus fundamentul acestui institut salutar, și cari și aji contribuie cu o sumă foarte însemnată pentru susținerea școlii, încă în anii trecuți la actul al 3-lea, au făcut pașii necesari, la autoritățile școlare competente, spre a pune capăt acestui lucru incompatibil cu scopul educațiunii în institutul nostru.

Unde din unele și alte considerații, ba poate și din rezolvarea unei cauze pendente, pare-mi-se ceva treburi de pensionare, ce și aji cred că se află, tot ca și atunci, a fost consultat a mai amâna împlinirea cererilor juste, promițându-le o persoană înaltă, că la repetarea acestei stări necorespunzătoare institutului, va fi eliberată de sarcina cea grea de învățătoreasă, fiind și de altcum foarte ocupată cu numeroasa-i familie, și cu multele afaceri de preoteasă, ce se recer la comuna Rășinari.

Ca institutul Rășinarilor să fie salvat de o astfel de stare necorespunzătoare, atrag cu tot respectul atențiunea ven. consistor arhidieceșan, ca, aflându-ne în actul al 4-lea, conform promisiunii celui de al 3-lea, să resoalve în interesul institutului și spre binele publicului acest inconvenient, căci la cas contrar institutul ar fi foarte periclitat.

Dealcum și d-sa fiind foarte ocupată cu afacerile mari și grele familiare, precum și cu cele de preoteasă fără multă sfără în țeară ce o face, ar fi mai consultat a ceda postul unei persoane neocupate și neimpedecate cu familie și cu îngreunătoarea ei stare anuală.

Correspondentul.

Cronică.

Maiestatea Sa a sosit ear' în Gastein, unde și-a sârbat în cel mai restrîns cerc familiar ziua nacerii. — În urma dispozițiilor de până acum Maiestatea Sa va părăsi Gastein-ul în 21 August și va merge de acolo direct la Viena. În săptămâna viitoare se va duce cu suită mai mare la Bruck lângă Laita. Maiestatea Sa împărăteasa se duce în 22 August cu Archiduceasa Maria Valeria la Ischl. Pe timpul manevrelor din Galiția Maiestatea Sa împăratul-Rege va rezida în castelul unui aristocrat polon de lungă Przemisl.

Diua S-tului Stefan. Edificiile publice din orașul nostru sînt astăzi decorate, ear' în biserica rom.-catolică s'a ținut serviciu divin.

Ministrul-president Tisza a plecat la băile din Ostende.

Cum se „produce“ entuziasmul. Sub acest titlu și se scrie lui „Budapester Tagblatt“ din Timișoara: În ședința din urmă a comitetului municipal s'a pertractat o propunere făcută cu prilegiul autografului regesc și care formează un vot de încredere pentru ministrul-president. Această propunere a fost primită, după-cum anunță telegramele foilor guvernamentale, în unanimitate și cu entuziasm. Valoarea acestui vot de încredere se reduce la nulă, dacă considerăm, că propunerea a fost ținută în secret până în prețuia ședinții, la care în loc de 130 reprezentanți, au participat numai 20. Între aceștia numai unul a fost opozițional, care însă nu și-a dat votul, pentru-că preste tot nu s'a votat. „Neue Temesvárer Zeitung“ observă și constată de drept cuvânt, că majoritatea cetățenilor din Timișoara nu consimte cu rezoluțiunea luată și cu deosebire nu consimte cu partea ei, în care se exprimă încredere d-lui Tisza, fiindcă nu există nici un motiv, de a vota d-lui Tisza încredere.

Foamete în comitatul Pestei. Solgăbirăul cercului superior al Vașului a făcut vice-spanului Földváry un raport foarte trist despre starea provocată prin lipsa recoltei. Solgăbirăul ține, că nu e puțință a executa în anul acesta cetățenilor din Timișoara nu consimte cu rezoluțiunea luată și cu deosebire nu consimte cu partea ei, în care se exprimă încredere d-lui Tisza, fiindcă nu există nici un motiv, de a vota d-lui Tisza încredere.

Fortificația Bucureștilor se accelerează în timpul din urmă. S'au închiriat 600 de vagoane cu o chirie de 3 lei pe zi pe timp de trei luni. Așa raportează o telegramă din București.

În Sinaia se va înființa o stațiune meteorologică.

Pensiunile militare în România. „Monitorul oastei“ nr. 22 publică decretul regal, prin care se regulează pensiunile ofițerilor și ale gradelor inferioare, cari au devenit infirmi, sau cari au murit în timp de pace, din cauza unui serviciu miliar. Pentru ofițeri, pensiunea este egală

cu solda întreagă, fără accesorii; ear' pentru gradele inferioare ea este de 360, 300, și 240 lei pe an respective pentru sub-ofițeri, caporali și soldați.

Tîrgul de rîmători dela Severin. Locul, unde se construiesc acest tîrg se află aședat, între calea ferată și Dunăre până aproape de malul acestui fluviu și în fața orașelului sârbesc Cladova. Acest loc spațios este acum ocupat parte cu construcțiunile noue ridicate cu 1 m. dela temelie, ear' parte de terasamente și material de tot felul necesar construcțiunilor. În fața despre răsărit a clădirilor se construiesc o cale ferată pornind dela linia Severin-Vîrciorova și până în malul Dunării.

Marin Mihăescu, profesor la școala centrală de fete din București, murind în zilele trecute, a lăsat afară de alte fundațiuni filantropice, 5000 de lei societății „Transilvania“ din București, fundată în anul 1867 pentru cultura Românilor ardeleni, bănățeni și bucovineni.

Un diarist nenorocit. Redactorul dela „Presse“ din Viena cu numele Leon de Truxa a căzut în Interlaken în Helveția pe fereastra deschisă a locuinței sale dintr'un hotel de acolo și a murit numai decât în urma leziunilor suferite. Truxa se pare, că s'a sculat durmind (probabil în urma unui vis) și fără a ști ce face a căzut pe fereastra, ce după obiceiul lui o lăsase seara deschisă. Posibilitatea unei sinucideri este exclusă, de vreme-ce Truxa a trăit în relațiuni în toată privința ordinate, a fost sănătos, fericit în căsătoria, din care au răsas doi prunci mititei și totdeauna s'a bucurat de stima și simpatia colegilor sei.

Alianța israelită a trimis pe sir Samuel Montagu, membru al parlamentului englez, la Petersburg cu o rugare către țarul, ca să ușureze soarta Ovreilor din Rusia. Se țice, că sir Montagu duce cu sine și o scrisoare a reginei Victoria către țarul.

Regate în Sulina. Vineri, în 29 August (10 Septemvrie) vor avé loc, sub patronajul comisiunii europene a Dunării, regatele din Sulina. Vor fi mai multe premii în bani date de comisiunea europeană a Dunării, de ministrul de războiu și de oraș, precum și 3 premii consistînd în obiecte de artă oferite de doamnelor din Sulina. Cursele sînt în număr de 15 și pentru fiecare vor fi câte trei premii. Distribuira premiilor se va face chiar în ziua de 29 August, după amiază; ear' în seara de 30 August (12 Septemvrie) se va da un bal mare, numit balul regatelor. Membrii comitetului executiv sînt: d-nii Cumberbatch, P. de Giacomo, căpitan O. P. Watson și W. Wright. Membrii comitetului general: d-nii Bigg-Wither, Coutzalexis, căpitan C. Georgescu, Jelinek, Kuhl, căpitan N. Mardary, A. Moruzzi, căpitan Pavlovich, D. A. Stathatos, Thowburn și dr. Vignard. Secretar și tesaaurar dl Cumberbatch.

Asupra presidentului republicii argentine a descărcat un individ revolverul și l'a vulnerat ușor în obraz. Mulțimea adunată — era tocmai înaintea teatrului din Montevideo — a prins pe atentator și atîta l'a maltrat, încât acesta în scurtă vreme a murit.

Din Macedonia

„Românului“ și se scriu următoarele:

Bitolia, 17 Iulie 1886.

Domnule director!

În orașul Bitolia (Monastir) și împregiur nu sînt Greci nici decum. Cea mai mare parte dintre oamenii aceia, cari țin cu Grecii și susțin cauza grecească, sînt Români cu puținii Albanezi (creștini) și Bulgari. Poate că unii fac aceasta de caprițiu, însă cei mai mulți o fac de un fel de nevoie.

De unde provine acest fel de nevoie?

Din trei lucruri principale: dela tribunale, dela biserici și dela școale. La tribunalele arhierul grec, ajutat și de ciorbăgii (notabili) creștini, cari numai prin recomandăția lui se fac membri ai tribunalului, are totdeauna majoritatea. Și vai de capul aceluia, care ar voi să reguleze o afacere la tribunal, când arhierul grec și-ar fi în contră.

Bisericele și mănăstirile, cu toată averea și personalul lor, sînt la dispozițiunea arhierului, și patriarhului grec, a căror voință, ca să nu ție arbitraritate, servește de lege și de regulament în administrarea lor. În toate afacerile privitoare la administrarea și întrebunțarea averii bisericilor și a mănăstirilor și la serviciul lor, precum și în toate neînțelegerile și procesele religioase și civile dintre supușii creștini ai Sultanului, arhierul grec are totdeauna ultimul cuvânt: așa că nu numai bisericile nu pot fi deschise la aceia, cari voiesc să fie buni creștini fără a se declara ori a lucra pentru cauza greacă, ci încă ori-ce Român sau Albanez, care are îndrăzneală de a trimite pe copilul seu la școala română, este amenințat de excomunicare, și se refușă botezul, cununia, adecă căsătoria legitimă și chiar înmormîntarea.

Apoi școalele comunale aparțin arhierului grec, care dispune de ele după-cum vrea el. Ceea-ce odinioară Fanarioții făceau în România, fac acum arhierii greci în Turcia. Câte școli nu erau în România în timpul Fanarioților? Însă toate erau grecesci, fiindcă prin școală și biserică voiau și lucrau atunci Grecii, ca să grecezeze pe Românii din Valachia și Moldova, după-

cum aji lucrează pentru Românii din Macedonia din Epiro-Tesalia și Albania.

Tot același lucru se întîmplă și aici. Cine a fondat toate școalele comunale, nu numai din Bitolia, ci și în toată Macedonia, în toată Albania și Epirul? Românii, Albanezii și Bulgarii; pentru-că în toată Albania propriu țieșă și în toată Macedonia (afară de ținuturile mării), populațiune grecească nu există nici decum.

Dar' cu toate acestea în toate școalele acestea comunale, nu se predă decît limba greacă; a pronunța o vorbă românească în școalele acestea, este a se expune la o pedeapsă din partea institutorului, și a fi dat afară din școală, dacă nu s'ar conforma cu legea, care interdicte limba română la copiii români, elevii ai școalelor comunale.

De mai multe-ori am denunțat această stare de lucruri autorităților turcesci, cei mai curajoși dintre Români. Însă s'a întîmplat din două una: ori că autoritățile turcesci voiau serios să facă dreptate Românilor, ori ca să fie plăcute arhierului grec, amănau reclamarea locuitorilor români din țări, până când o făceau mușama.

În cazul dintăiu, când autoritățile turcesci ar fi dispuse să admită reclamarea poporului, arhierul grec se opune pe față. Spre exemplu în privința școlii comunale din Nicopole, în care fostul guvernor general Ahmed Eyoua-pașa voia să instaleze pe institutorul român, arhierul grec, care luase cheile școlii, nu le-a aruncat furios în mijlocul tribunalului, și nu s'a retras îndată cu o furie foarte mare, țicînd, că totdeauna limba greacă a fost învățată în acea școală și că nu s'a predat într'însa nici odată o altă limbă?

Este de prisos a adauga, că arhierul și ai lui, vor căuta să facă tot felul de șicane autorităților turcesci, și că într'o țări vor ațîța în contra lor pe toți membrii creștini ai Meglisului și vor provoca în contra lor plîngerii din partea populațiunii creștine.

Dacă din contră autoritățile turcesci apucă drumul ce le arată arhierul, atunci acesta le este amic, îl laudă, îl mîngăie și prin canalul patriarhiei din Constantinopol, transformează în ochii Sublimei Porți abuzurile lor cele mai mari, în fapte care merită tot felul de laude. Ce vreau altmîntrelea arhierii greci? Tot același lucru ce voiau Fanarioții în România: să grecezeze țeara. Deci dacă fi lasă cineva, ca să și caute liniștiți de treaba lor, totul merge bine, spun dînșii. Este adevărat, că în urma multor reclame și stăruințe ce s'au făcut aci și la Constantinopol, s'a putut în fine obține voie dela Sublima Poartă, ca să fie liber învățămîntul limbei române. Dar' toate școalele comunale au rămas în stăpînirea Grecilor; așa că Români, cari doresc să învețe copiii lor limba lor maternă, sînt siliți să închirieze o casă, în care să fie instalată școala și profesorul român, din cauza, că în localul școlii comunale nu sînt primiți decît institutorii și elevii, cari se angajează a învăța numai limba greacă și a nu vorbi chiar limba lor română. (Va urma.)

Mulțumită publică.

Suma de 24 fl., donată decătă domnul Ioan Bechnitz din Sibiu în favorul fondului protopresbiteratului gr.-or. al Reghinului, primindu-se s'a administrat epitropiei protopresbiterale; ear' comitetul protopresbiteral prin aceasta aduce cea mai adîncă mulțumită generosului donator.

Idicel, 4 August 1886.

Comitetul protopresbiteral:

Galaction Sagău,
protopresbiter.

Bibliografie.

„Foiă basericăscă“. Organ pentru cultura religioasă a clerului și a poporului. Redigeată de Dr. Alexandru Grama. Apare în 10 și 25 st. n. a fiecărei luni. Blaj, 10 August 1886. Anul IV. Nr. 15. Cuprinsul: Sânta Unire și cultura romană. — Cătră frații mei proeți. — Sântul Petru în Roma. — Un Ortodox despre biserica catolică și cea „ortodoxă“. — Sentențe plastice.

* * *

„Gazeta Săteanului“. Foaia cunoscîntelor trebuincioase agriculturii și poporului. Ese la 5 și 20 a fiecărei luni. Rimnicul-Sărat, 5 August 1886. Anul III. Nr. 13. Sumar: Cronica agricolă: C. C. D. — Cu ce se hrănesc unii săteni: Al. C. Vrăbescu. — Igrasia locuințelor: C. C. Datulescu. — Corespondența „Gazetei Săteanului“ din Vâlcea: Itef. — Feciorii de oaste: I. Aristotel. — Modificarea legii prestațiunilor: Compilator. — Catechismul agricol de C. de Coussin, (urmare); specia cabalină. — Causese emigrării sătenilor: Compilator. — Monachii și monachiile: I. Aristotel. — Urarea vornicului la nuntă: N. A. Bogdan. — Cugetări: Al. C. Vrăbescu. — Încetarea războiului lăcustelor, starea trupelor la retragere, cel din urmă din combatanți, aparatul Durand, lăcustele rămase, regatele din Sulina: Zamfir Filoti. — Din localitate: Reporter. — Din țeară: C. — Buletin comercial. — Miscelanea: Un econom român.

Director: Ioan Slavici.

Redactor responsabil: Septimiu Albini.

Piața cerealelor din Portul Brăila.

Raportor: Nicolai V. Perlea, Brăila.
Operațiile efectuate în 4 August 1886.

Table with columns: Vândătorii, Cumpărătorii, Hectol., Greut. libre, Prețul lei în aur, Observații. Lists various grain transactions.

Operațiile efectuate în 5 August 1886.

Table with columns: Vândătorii, Cumpărătorii, Hectol., Greut. libre, Prețul lei în aur, Observații. Lists grain transactions for August 5th.

Bursa de Bupapesta

Table of stock market prices for Budapest, including various bonds and currencies.

Bursa de Viena

Table of stock market prices for Vienna, including various bonds and currencies.

ad Nr. 600/1886. [322] 1-3

Prolungire de concurs.

Urcându-se salariul dela 300 fl. v. a., indicat în concursul anterior, la 350 fl.

anuali, prelîngă aceea: cuartir, șese orgii lemne de foc și eventualmente încă 50 fl. pentru p... pentru p... pentru p...

Comitetul administrator de fondul scolastic al fostilor granțieri din reg. I român, în Sibiu.

Nr. 1298/1886. [321] 1-3

Publicațiune.

La 2 Septemvrie a. c. nou 9 oare a. m. se vor exarânda pe cale de licitațiune publică în cancelaria comunală din Rășinari pe periodul de 3 ani: 1887, 1888 și 1889 regalele comunale (dreptul de cărcimărit și morile), ear' în 4 Septemvrie a. c. 9 oare a. m. se vor da în arândă munții comunali deasemenea pe 3 ani.

Condițiunile de licitațiune stau spre vedere publică în cancelaria comunală până la ziua de licitațiune.

Rășinari, 17 August n. 1886.

Primăria comunală.

Licitațiune

Duminecă în 22 August nou a. c. la 3 oare după ameză se dă în arândă pe calea licitațiunii pășunatul pe miriștile comunei Slimnic pentru 800-1000 oi mănzate precum și pășunatul pe o parte din fâneațe pentru 400-500 oi de îngrășare. Licitațiunea se va ține în cancelaria comunală, unde reflectanții până la terminul mai sus indicat pot să afle condițiunile mai detaliate.

Slimnic, 16 August n. 1886.

[320] 3-3 Oficiul comunal.

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Iunie 1886.

Large table showing train schedules between various stations like Budapest, Arad, Teiuș, Sibiu, etc., with columns for train types and times.

Nota: Numerii incuadrați cu linii groase însemnează oarele de noapte.